

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 221/03-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. marca 2004 v senáte zloženom z predsedu Daniela Švábyho a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť J. J., bytom H., zastúpeného advokátom Mgr. I. P., Z., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 212/95 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 212/95 p o r u š i l právo J. J., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 212/95 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. J. J. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 12 670 Sk (slovom dvanásťtisícšesťstosedemdesiat slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Banskej

Bystrici povinný vyplatiť na účet advokáta Mgr. I. P., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 10. decembra 2003 č. k. I. ÚS 221/03-18 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. J., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 212/95.

Zo sťažnosti a z pripojených písomností vyplynulo, že sťažovateľ podal v roku 1995 na okresnom súde žalobu o náhradu škody z pracovného úrazu proti obchodnej spoločnosti Hronstav 01, spol. s r. o. Sťažovateľ je toho názoru, že okresný súd je v tejto jeho veci nečinný, resp. že „*vec prerokúva so zbytočnými prietahmi*“. Sťažovateľ vidí prietahy v napadnutom konaní okresného súdu aj v tom, že „*konajúca sudkyňa pripúšťa v konaní účelové návrhy žalovaného (...) a tým sa konanie vlečie už 7 rokov*“.

Sťažovateľ poukázal aj na to, že ohľadom predmetnej veci vyčerpal aj právne prostriedky nápravy tým, že na prietahy v konaní podal sťažnosť podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov, pričom na túto sťažnosť dostal odpoveď, že okresný súd vo veci priebežne koná. Podľa názoru sťažovateľa však „*nestačí len priebežne konať, ale súd má konať bez zbytočných prietáhov*“.

Vzhľadom na to, že okresný súd sedem rokov nerozhodol o jeho uvedenom žalobnom návrhu, sťažovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného právneho zástupcu navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Prieťahmi v konaní Okresného súdu Banská Bystrica číslo konania 18 C 212/95-191 bolo porušené Ústavné právo na prejednávanie veci bez zbytočných prieťahov (...).“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom JUDr. G. S., listom z 29. decembra 2003 sp. zn. Spr. 2401/03 a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému listu podpredsedu okresného súdu podaním z 28. februára 2004. Prípisom, ktorý bol ústavnému súdu doručený 2. marca 2004, zaujal k danej veci stanovisko aj sťažovateľ.

Podpredseda okresného súdu okrem prehľadu procesných úkonov uviedol vo veci vedenej pod sp. zn. 18 C 212/95 nasledovné relevantné skutočnosti:

„Vo veci neboli zistené také prieťahy konania zapríčinené Okresným súdom v Banskej Bystrici, ktorými by boli porušené práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Dĺžka konania v predmetnej veci je spôsobená jednak charakterom sporu a postojom účastníkov konania, ako aj osôb procesne zúčastnených na tomto spore.

(...) od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a preto súhlasím s tým, aby podľa § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu“.

Právny zástupca sťažovateľa v reakcii na uvedené vyjadrenie podpredsedu okresného súdu zaujal nasledovné stanovisko:

„Aj po oboznámení sa s podrobným rozpisom úkonov, ktoré v konaní č. 18 C 212/95 vykonával Okresný súd Banská Bystrica zotrvávame na našom stanovisku, že celé súdne konanie je poznačené prieťahmi v konaní tak, ako sme to uviedli v našej ústavnej sťažnosti. Aj keď predmetom súdneho konania vo veci 18 C 212/95 je pomerne zložitá právna záležitosť, sťažovateľ sa nestotožňuje so záverom Okresného súdu Banská Bystrica formulovanom vo vyjadrení z 29. 12. 2003, že neboli zistené také prieťahy, ktoré by porušili ústavné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Všeobecne nemožno pripustiť, aby prvostupňový súd aj keď ide o zložitejší prípad, nedokázal vo veci rozhodnúť do 3 rokov od podania žalobného návrhu. Poukazujeme v tejto súvislosti aj na znenie § 114 odst. 1/ OSP, ktoré ukladá predsedovi senátu pripraviť

pojednávane tak, aby bolo možné rozhodnúť o veci spravidla na jedinom pojednávaní. Je nesporné, že v danej veci nemohlo dôjsť k rozhodnutiu len na jedinom pojednávaní, avšak jednotlivé pojednávania neboli pripravené tak, aby sa dosiahla rýchla a účinná ochrana práv sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené navrhujeme, aby ústavný súd vyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľa a priznal mu aj náhradu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu Mgr. I. P., advokáta, Z.

Zároveň uvádzam, že netrváme na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 113/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 212/95:

Dňa 25. septembra 1995 podal sťažovateľ na okresnom súde proti Hronstav 01, spol. s r. o. (ďalej aj „odporca“), žalobný návrh na náhradu škody z pracovného úrazu.

Dňa 26. septembra 1995 bol vyzvaný odporca, aby sa do 8 dní vyjadril k žalobe.

Dňa 19. októbra 1995 konajúca sudkyňa urgovala vyjadrenie odporcu k žalobe a právneho zástupcu sťažovateľa požiadala o zaslanie lekárskej správy a iných dôkazov.

Odporca zaslal vyjadrenie k žalobe 25. októbra 1995 a sťažovateľ predložil do spisu požadované doklady 2. novembra 1995.

Dňa 3. novembra 1995 konajúca sudkyňa požiadala príslušný daňový úrad o zaslanie informácie o priznanom príjme sťažovateľom. Odpoveď na uvedenú žiadosť bola okresnému súdu doručená 30. novembra 1995.

Dňa 29. januára 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľ mal do jedného mesiaca doručiť okresnému súdu špecifikáciu žalobného návrhu, ako aj z dôvodu, že sa účastníci pokúsia uzatvoriť zmier.

Dňa 7. marca 1996 konajúca sudkyňa vyzvala právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. J. G., aby do 8 dní špecifikoval návrh sťažovateľa tak, ako mu to bolo uložené na pojednávaní 29. januára 1996. Dňa 12. apríla 1996 sudkyňa urgovala právneho zástupcu sťažovateľa, aby špecifikoval návrh sťažovateľa.

Dňa 29. apríla 1996 konajúca sudkyňa vyzvala odporcu, aby oznámil súdu, či a kedy im právny zástupca sťažovateľa zaslal informáciu o zárobkoch podobného pracovníka pre špecifikáciu návrhu. Právna zástupkyňa odporcu odpovedala na výzvu sudkyne 9. mája 1996.

Dňa 25. septembra 1996, 10. novembra 1996, 4. decembra 1996 a 7. januára 1997 už pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty konajúca sudkyňa opätovne urgovala právneho zástupcu sťažovateľa, aby špecifikoval predmetný žalobný návrh.

Dňa 24. apríla 1997 sa malo uskutočniť vo veci pojednávanie. Pretože účastníci ospravedlnili svoju neúčast', pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Dňa 23. októbra 1997 sa malo uskutočniť vo veci pojednávanie, ktoré však bolo odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu.

Dňa 9. marca 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu vykonania ďalšieho dokazovania. Sťažovateľ sa zaviazal zaslať okresnému súdu svoju zdravotnú dokumentáciu.

Dňa 24. marca 1998 konajúca sudkyňa vyzvala sťažovateľa na zaslanie zdravotnej dokumentácie. Sťažovateľ uvedenej výzve vyhovel 8. apríla 1998. V ten istý deň doručil odporca okresnému súdu výkaz o zárobkoch niektorých svojich pracovníkov.

Dňa 27. júla 1998 uznesením č. k. 18 C 212/95-48 okresný súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva. Uvedené uznesenie bolo doručené ustanovenému znalcovi 10. marca 1999.

Dňa 30. marca 1999 ustanovený znalec požiadal okresný súd o zaslanie kompletnej zdravotnej dokumentácie, aby mohol vypracovať znalecký posudok.

Predmetný spis bol prostredníctvom dožiadaného Okresného súdu v Martine zaslaný znalcovi 6. apríla 1999.

Konajúca sudkyňa 7. apríla 1999 oznámila znalcovi adresu lekára, od ktorého si môže vyžiadať zdravotnú dokumentáciu sťažovateľa.

Dňa 2. augusta 1999 okresný súd urgoval vyhotovenie znaleckého posudku.

Dňa 10. decembra 1999 znalec zaslal súdu vypracovaný posudok, pričom okresnému súdu oznámil, že posudok nemohol vypracovať v požadovanom termíne pre mimoriadne pracovné zaneprázdnenie.

Dňa 20. decembra 1999 sudkyňa zaslala účastníkom konania znalecký posudok, aby sa k nemu vyjadrili v lehote 15 dní.

Dňa 24. januára 2000 konajúca sudkyňa urgovala účastníkov konania, aby sa vyjadrili k znaleckému posudku. Sťažovateľ sa k nemu vyjadril 31. januára 2000.

Dňa 10. februára 2000 okresný súd uznesením č. k. 18 C 212/95-82 priznal znalcovi znalečné a opätovne urgoval odporcu, aby sa vyjadril k znaleckému posudku, inak mu bude uložená poriadková pokuta.

Dňa 14. februára 2000 právna zástupkyňa odporcu žiada doručiť znalecký posudok, lebo ten bol doručený klientovi.

Dňa 18. februára 2000 okresný súd vyzýva odporcu, aby doručil svojej právnej zástupkyňi znalecký posudok.

Dňa 13. marca 2000 odporca zaslal okresnému súdu svoje vyjadrenie k znaleckému posudku.

Dňa 20. marca 2000 okresný súd zaslal vyjadrenie odporcu sťažovateľovi, aby k nemu zaujal stanovisko.

Dňa 6. apríla 2000 sťažovateľ zaujal písomné stanovisko k vyjadreniu odporcu.

Dňa 26. mája 2000 sa vo veci malo uskutočniť pojednávanie, na ktoré sa však nedostavili účastníci, preto bolo odročené na neurčito.

Dňa 30. júna 2000, 13. septembra 2000 a 25. októbra 2000 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, pričom ostatné bolo odročené na neurčito.

Dňa 6. novembra 2000 sťažovateľ upresnil svoj žalobný návrh. V ten istý deň okresný súd vyzval odporcu na vyjadrenie, či súhlasí s čiastočným späťvzatím návrhu. Dňa 24. novembra 2000 odporca odpovedal na uvedené kladne.

Dňa 19. decembra 2000 súd uznesením č. k. 18 C 212/95-130 konanie voči jednému z odporcov zastavil. Dňa 19. decembra 2000 a 29. januára 2001 okresný súd urgoval odporcu, aby sa vyjadril k dokladom, ktoré prevzal 10. novembra 2000. Odporca uvedeným urgenciám vyhovel 14. februára 2001.

Dňa 15. februára 2001 okresný súd zaslal vyjadrenie odporcu sťažovateľovi, aby zaujal k nemu stanovisko. Dňa 8. marca 2001 sťažovateľ zaujal písomné stanovisko k vyjadreniu odporcu.

Dňa 2. mája 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že súd sa oboznámi s videozáznamom predloženým zo strany odporcu.

Dňa 11. júna 2001 sa vo veci uskutočnilo pojednávanie, na ktorom účastníci prezreli videokazetu predloženú odporcom. Súd zaviazal sťažovateľa, aby sa k tomuto videozáznamu vyjadril do siedmich dní. Sťažovateľ tak urobil 20. júna 2001.

Dňa 25. júla 2001 okresný súd zaslal vyjadrenie sťažovateľa odporcovi, aby k nemu prípadne zaujal stanovisko. Odporca sa k nemu vyjadril 3. septembra 2001.

Dňa 10. septembra 2001 sťažovateľ podal sťažnosť na prieťahy v konaní a vyjadril svoje podozrenie zo zaujatosti sudkyne.

Dňa 21. septembra 2001 sa sťažovateľ vyjadril k hore uvedenému stanovisku odporcu.

Dňa 21. septembra 2001 konajúca sudkyňa dala kancelárii okresného súdu pokyn, aby bol spis predložený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o námietke zaujatosti.

Dňa 25. októbra 2001 krajský súd uznesením č. k. 13 Nc 446/2001-163 rozhodol, že sudkyňa E. K. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci.

Dňa 7. novembra 2001 okresný súd doručil uvedené uznesenie účastníkom konania.

Dňa 16. januára 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že právni zástupcovia účastníkov konania oznámia súdu adresy svedkov.

Dňa 29. januára 2002 sťažovateľ oznámil okresnému súdu zmenu návrhu a mená svedkov, ktorých žiadal vypočuť.

Dňa 7. februára 2002 okresný súd zaslal odporcovi uvedené podanie sťažovateľa, aby sa k nemu vyjadril.

Dňa 21. februára 2002 okresný súd urgoval u odporcu zaujatie stanoviska k ostatnému podaniu sťažovateľa pod hrozbou poriadkovej pokuty.

Dňa 12. apríla 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na určito.

Dňa 3. mája 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že k predmetnej videokazete bude nariadené znalecké dokazovanie.

Dňa 24. mája 2002 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa k videozáznamu.

Dňa 7. júna 2002 a 16. júla 2002 okresný súd urgoval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k videozáznamu, tak ako sa zaviazal na pojednávaní 3. mája 2002.

Dňa 12. septembra 2002 okresný súd uznesením č. k. 18 C 212/95-191 nariadil vo veci kontrolné znalecké dokazovanie Lekárskou fakultou Univerzity Komenského v Bratislave.

Dňa 8. októbra 2002 bol spis doručený Okresnému súdu Bratislava II, aby ho doručil znalcovi.

Konajúca sudkyňa opakovane urgovala vypracovanie kontrolného znaleckého posudku (napr. 2. marca 2003, 6. mája 2003, 2. septembra 2003).

Dňa 29. októbra 2003 bol okresnému súdu doručený kontrolný znalecký posudok.

Dňa 4. novembra 2003 okresný súd zaslal účastníkom konania kontrolný znalecký posudok, aby k nemu zaujali stanovisko, a v ten istý deň uznesením č. k. 18 C 212/95-203 priznal znalcovi odmenu.

Dňa 18. novembra 2003 odporca podal námietky voči záverom kontrolného znaleckého posudku a tiež odvolanie proti priznanej odmene znalcovi. Dňa 1. decembra 2003 okresný súd doručil uvedené námietky a odvolanie odporcu sťažovateľovi, aby k nemu zaujal stanovisko.

Vec bola 4. decembra 2003 predložená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní odporcu proti uzneseniu č. k. 18 C 212/95-203. Krajský súd rozhodnutím zo 17. decembra 2003 č. k. 13 Co 333/2003-214 napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a vec bola vrátená okresnému súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Judikatúra ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody za pracovný úraz vedenom pod sp. zn. 18 C 212/95, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že predmetné rozhodovanie o náhrade škody za pracovný úraz môže predstavovať určitý stupeň zložitosti súvisiaci s určovaním výšky odškodnenia znaleckým dokazovaním. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať iba na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca, v období od 7. marca 1996 do 7. januára 1997 (*keď na opakované urgencie konajúcej sudkyne nešpecifikoval žalobný návrh sťažovateľa*) a v období od 10. septembra 2001 do 25. októbra 2001 (*keď sťažovateľ neúspešne namietol zaujatost' konajúcej sudkyne*) zavinil zbytočné predĺženie napadnutého konania, doterajší viac ako osemročný priebeh tohto konania a obdobia nečinnosti okresného súdu však ústavný súd nemohol pripísať na vrub správania sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatuje, že v takej pre sťažovateľa významnej veci, akou je náhrada škody za pracovný úraz, v ktorej sa konanie začalo 25. septembra 1995 a je doteraz neskončené, t. j. trvá celkom viac ako osem rokov, bol okresný súd bez akýchkoľvek zákonných dôvodov (prekážok) nečinný najmenej devätnásť mesiacov. Na doterajšej dĺžke konania, najmä že doteraz nedošlo k odstráneniu stavu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v cit. článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02), sa podľa zistenia ústavného súdu podieľa predovšetkým počet odročených pojednávaní a neustále doručovanie listín účastníkom konania na vyjadrenie, ktoré často mohli urobiť účastníci aj na pojednávaniach. Takto ústavný súd zistil prietahy od 24. apríla 1997 do 9. marca 1998 v trvaní jedenástich mesiacov (*v tomto období*

sa neuskutočnilo už nariadené pojednávanie z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu) a od 27. júla 1998 do 10. marca 1999 v trvaní siedmich mesiacov (za uvedené obdobie doručoval okresný súd uznesenie ustanovenému znalcovi). Okresný súd zodpovedá aj za príliš dlhé lehoty na podanie znaleckých posudkov, resp. za nariadenie kontrolného znaleckého posudku až takmer tri roky po podaní prvého znaleckého posudku. Tento postup nemožno považovať za efektívne úkony smerujúce k odstraňovaniu právnej neistoty sťažovateľa, tak ako to predpokladá čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Ústavný súd konštatuje, že primerané finančné zadostučinenie môže priznať na základe žiadosti podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ, ktorý je kvalifikovane zastúpený, takúto žiadosť nepodal.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 12 670 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia advokátom Mgr. I. P., Z., tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

Náhrada sa priznala za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia, upresnenie sťažnosti zo 16. októbra 2002 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 28. februára 2004). Za dva úkony vykonané v roku 2002 patrí odmena v sume po 3 900 Sk a k tomu dvakrát náhrada režijného paušálu po 100 Sk a za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2004, patrí odmena v sume 4 534 Sk a režijný paušál 136 Sk (§ 13 ods. 8, § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002

Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkom sumu 12 670 Sk.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2004